

Πλαίσιο λόγου και δράσης

Το παρόν πλαίσιο είναι προϊόν συλλογικής σκέψης και επεξεργασίας. Διαμορφώθηκε από την ανοιχτή συνέλευση που καλέστηκε στις 18/10/2010 στο αμφιθέατρο Ίππαρχος. Κινείται σε κινηματική βάση και έχει ενωτικές διαθέσεις. Αυτό σημαίνει ότι στοχεύει στην από κοινού ανάληψη δράσεων με δυνάμεις που στέκονται κριτικά και εχθρικά στην πολιτική της κυβέρνησης υπό τις προσταγές των ξένων δανειστών μας (Δ.Ν.Τ.) και του μεγάλου κεφαλαίου, ελληνικού και μη. Η συνέλευση συζήτησε και έθεσε τους εξής άξονες:

1. Νέος νόμος πλαίσιο:

Τα πρώτα μέτρα που πέρασε μέχρι τον Σεπτέμβρη η κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ, είχαν ως βασικό στόχο την μείωση του άμεσων και έμμεσων αποδοχών (μείωση αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων, κατακρεούργηση των συντάξεων, ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, απελευθέρωση των απολύσεων, κατάργηση των ΣΣΕ...) με σκοπό την μείωση του μισθολογικού κόστους. Οι επιθέσεις που έρχονται από τον Σεπτέμβρη θα έχουν πολύ πιο βαθύ και ισοπεδωτικό χαρακτήρα και θα αφορούν ευρύτερα κοινωνικά στρώματα που θα ξεπερνούν κατά πολύ αυτά της μισθωτής εργασίας. Στο στόχαστρο του μεγάλου κεφαλαίου μπαίνουν όλες οι δημόσιες παροχές όπως η υγεία, ενέργεια, συγκοινωνίες και φυσικά η **δημόσια και δωρεάν παιδεία**. Οι εξαγγελίες Διαμαντοπούλου και Παπανδρέου στην περιβόητη «συνάντηση εργασίας» στους Δελφούς σηματοδοτούν της έναρξη της μεγαλύτερης πολεμικής επιχείρησης ενάντια στο Δημόσιο Πανεπιστήμιο. Συγκεκριμένα:

Α. Ο νέος νόμος προτείνει νέο μοντέλο διοίκησης των Πανεπιστημίων, ακολουθώντας τη «διεθνή πρακτική». Τα Πανεπιστήμια θα διοικούνται από Συμβούλιο Διοίκησης, στο οποίο θα συμμετέχουν και εξωπανεπιστημιακοί. Στο Συμβούλιο Διοίκησης ανατίθενται αρμοδιότητες, όπως η διοίκηση, ο στρατηγικός σχεδιασμός και ο προϋπολογισμός. Θιασώτης των νεοφιλελεύθερων -αμερικάνικων προτύπων η κυβέρνηση, επιβάλλει στη διοίκηση των ΑΕΙ τους επιχειρηματίες, οι οποίοι θα παίζουν καταλυτικό ρόλο στον προσανατολισμό των σπουδών και στη σύνδεση με τις επιχειρήσεις του κεφαλαίου, φιμώνοντας κάθε φωνή που θα επιχειρεί να ασκήσει οποιαδήποτε κριτική. Πρόκειται για τον ορισμό της κατάλυσης του αυτοδιοίκητου των ΑΕΙ, που κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα.

Β. Στην επιβολή ενός πανεπιστημιακού «Καλλικράτη», με καταργήσεις και συνενώσεις ακόμα και ολόκληρων Πανεπιστημίων, με βασικό στόχο την «ελαχιστοποίηση των διαχειριστικών δαπανών». Σύμφωνα με τη Διαμαντοπούλου, η χωροταξική και θεματική αναδιάρθρωση θα προχωρήσει «με γρήγορα βήματα», ενώ ο Παπανδρέου αναφέρθηκε και στην πιθανότητα να γίνει η χρηματοδότηση (που θα ακολουθεί τον φοιτητή και όχι το ίδρυμα) μέσω των Περιφερειών. Ανασχεδιάζεται πλήρως ο χάρτης των Ιδρυμάτων και από τα συνολικά 40 ΑΕΙ και ΤΕΙ, που λειτουργούν σήμερα, θα συνεχίσουν να υπάρχουν στα τέλη του 2011 μόνο τα μισά. Θα γίνουν συγχωνεύσεις τμημάτων ή και σχολών ομοειδούς επιστημονικού αντικείμενου, συγχωνεύσεις ΑΕΙ και ΤΕΙ μεταξύ τους, καθώς και ενσωμάτωση ενός μέρους πανεπιστημίου ή τεχνολογικού ιδρύματος σε ένα άλλο.

Γ. Στην επιβολή της αξιολόγησης, που θα γίνει «πιο οργανωμένη και σαφής», θα είναι «εξωτερική» και θα «συνδέεται με συγκεκριμένους δείκτες». Είναι γνωστό ότι τα πανεπιστήμια που φιγουράρουν στις ψηλότερες θέσεις της λίστας και που είναι «τα καλύτερα στον κόσμο», στηρίζονται ελάχιστα ή και καθόλου στην κρατική χρηματοδότηση και προσελκύουν πόρους από τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, παράγοντας «προϊόντα» που είναι ελκυστικά γι' αυτές και την κερδοφορία τους. Είναι ξεκάθαρο ότι το κεφάλαιο ενδιαφέρεται για τις λεγόμενες «παραγωγικές σχολές», με αποτέλεσμα οι σχολές των κοινωνικών επιστημών, των ανθρωπιστικών σπουδών να βρεθούν στα αζήτητα, στον πάτο της αξιολόγησης, με συνέπεια τη μείωση και της κρατικής χρηματοδότησης, που θα οδηγήσει πολλές εξ αυτών σε λουκέτο ή μαρασμό. Έτσι λοιπόν προτείνουν επιβολή προγραμματικών συμφωνιών με το κράτος, που θα συνδέονται με συμφωνημένα κριτήρια, που έχουν σχέση με την απόδοση και αποδοτικότητα των Ιδρυμάτων με στόχο την σταδιακή απεμπλοκή του από τη χρηματοδότηση των Ιδρυμάτων.

Δ. Στην καθιέρωση της κάρτας ή του κουπονιού του φοιτητή, που θα του επιτρέπει την πρόσβαση σε διάφορες υπηρεσίες. Τα Πανεπιστήμια θα είναι «αποκλειστικά» υπεύθυνα για τη διαχείριση της φοιτητικής μέριμνας. Στην οικονομική «αυτοτέλεια» των ΑΕΙ συμπεριλαμβάνεται και η μισθοδοσία του προσωπικού τους (εκπαιδευτικού και διοικητικού). Δεδομένης της κρατικής υποχρηματοδότησης και της οικονομικής ασφυξίας, είναι σίγουρο ότι οδηγούμαστε στο στραγγαλισμό των Ιδρυμάτων, που εξωθούνται βίαια στην αναζήτηση πόρων από χορηγούς και προσφορές, που θα ικανοποιούν προφανώς

Συνάδελφοι, η γνώση μετατρέπεται εξ ολοκλήρου σε εμπόρευμα. Το πανεπιστήμιο αναδιαρθρώνεται για τις ανάγκες της αγοράς και μετατρέπεται σε καπιταλιστές επιχειρήσεις, καταρρίπτοντας τις όποιες αυταπάτες περί δημόσιας και δωρεάν παιδείας.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΜΕ ΤΟ ΝΕΟ -ΝΟΜΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Αγώνας για δωρεάν σίτιση, στέγαση και μεταφορές. Κανένα ευρώ σε συγγράμματα και πάσο. Αγώνας για δημόσιο, κοινωνικό και ανοιχτό πανεπιστήμιο, για την ανάγκες της κοινωνίας και όχι της καπιταλιστικής κερδοφορίας.

2.Μισθός μαθητείας:

Με το πρόσχημα της κρίσης και του ΔΝΤ το κράτος και τα αφεντικά προχωρούν σε νέες αντεργατικές μεταρρυθμίσεις. Για τους νέους, την αρχή κάνει το νέο προεδρικό διάταγμα σχετικά με το μισθό μαθητείας. Το νέο "σωτήριο" μέτρο προβλέπει ότι ο κάθε νέος, όταν μπαίνει στην αγορά εργασίας, θα πρέπει να συμπληρώσει 6 μήνες ή έναν χρόνο υπό τον ίδιο εργοδότη. Κατά το χρόνο αυτό, ο οποίος ορίζεται ως περίοδος μαθητείας, ο εργαζόμενος δικαιούται μόνο την βασική ασφαλιστική κάλυψη χωρίς κανένα άλλο εργατικό δικαίωμα και αμειβεται με ένα μειωμένο ποσοστό του βασικού μισθού, ανάλογα με την ηλικία του (15-18 ετών: 70%, 18-21:80%, 21-25: 85%).

Η εφαρμογή του νέου αυτού μέτρου στις ηλικίες 15-25 δεν είναι τυχαία, καθώς είναι ήδη εξοικειωμένες σε μεγάλο βαθμό με την επισφαλή εργασία, όπως η πρακτική άσκηση στα πλαίσια δημοσίων και ιδιωτικών πανεπιστημίων και ΟΑΕΔ, οι οικογενειακές επιχειρήσεις – στις οποίες η εκμετάλλευση γίνεται "βοήθεια στους γονείς"-, τα call centers, οι καφετέριες κ.α. **Παράλληλα, το γεγονός ότι πολλοί νέοι, κυρίως φοιτητές, δεν αντιλαμβάνονται πλήρως τη θέση τους ως εργαζόμενοι, αλλά αντιμετωπίζουν την εργασία σαν ένα προσωρινό χαρτζιλίκι, κάνει ακόμα ευκολότερο το έργο των αφεντικών. Το καθεστώς μαθητείας σκόπιμα ίσως δεν ορίζεται σαφώς από το νόμο.**

Αυτό μπορεί πρακτικά να σημαίνει ότι ο εργοδότης μπορεί να απολύσει τον μαθητεύομενο οποιασδήποτε στιγμή πριν την ολοκλήρωση του χρόνου, χωρίς να καταβάλει αποζημίωση, προκειμένου να προσλάβει κάποιον άλλο. **Μέχρι τα 25 λοιπόν οι νέοι εργαζόμενοι θα περιπλανώνται από εργοδότη σε εργοδότη και από μαθητεία σε μαθητεία, "καταδικασμένοι" στο 85% και κάτω του βασικού μισθού. Αυτό αφορά και τους εργαζόμενους άνω των 25, οι οποίοι θα αναγκαστούν να υφίστανται τον εργοδοτικό εκβιασμό του να δεχτούν να εργαστούν με μισθό μαθητείας ή να απολυθούν. Ταυτόχρονα, η μαθητεία μέχρι τα 25 δεν υπολογίζεται στη σύνταξη. Συνολικά, το διάταγμα οδηγεί στην περαιτέρω υποτίμηση της εργασίας και καθιστά όλους τους εργαζομένους, έμμεσα ή άμεσα, φτηνότερους.**

Συνάδελφοι, η εργατική τάξη και εμείς οι φοιτητές είμαστε ένα: οι ήττες τους, είναι και δικές μας ήττες. Οι νίκες τους είναι και δικές μας νίκες. Το φοιτητικό κίνημα, αν θέλει να σέβεται τον εαυτό του, θα πρέπει να συνδεθεί με επιμέρους αγώνες, με τις εργατικές αντιστάσεις και να προωθή την συνολική ρήξη με το τσαμπουκά των αφεντικών και της εργοδοσίας και την κυβέρνηση του Δ.Ν.Τ. και της Ε.Ε.

3.Εργολαβίες στο πανεπιστήμιο: το ζήτημα των καθαριστριών

Το ελληνικό πανεπιστήμιο όπως και πολλοί, όπως και πολλοί άλλοι δημόσιοι θεσμοί και επιχειρήσεις, συνάπτει συμβάσεις με εργολαβικές εταιρείες προκειμένου να καλύψει τις πάγιες ανάγκες του. Στον τομέα του καθαρισμού των κτηρίων, το πανεπιστήμιο εξαγγέλλει δημόσιο διαγωνισμό για εργολαβικές εταιρίες καθαρισμού, οι οποίες στη συνέχεια αναλαμβάνουν με δικά τους μέσα (δηλαδή δικό τους προσωπικό και εξοπλισμό) να διεκπεραιώσουν το έργο. Έτσι και στο καποδιστριακό, στην ουσία επιλέγεται ένας εργολάβος για να νοικιάσει τους εργαζομένους και τις εργαζόμενες του στο πανεπιστήμιο – ένα καθεστώς σύγχρονου δουλεμπορίου. Οι εργαζόμενες καθαρίστριες στους χώρους της πανεπιστημιούπολης δεν είναι υπάλληλοι του πανεπιστημίου, αλλά υπάλληλοι τους οποίους νοικιάζει ο εργολάβος στο πανεπιστήμιο. **Και ο ίδιος ο εργολάβος είναι και αυτός που θα βάλει τους όρους της εκμετάλλευσης τους.**

Πέρα από την επιχειρηματική σχέση εργολάβου –πανεπιστημίου, υπάρχει και η εργασιακή σχέση εργολάβου καθαριστριών. Οι εργολαβικές εταιρείες συνάπτουν συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου με τις εργαζόμενες, και στη συνέχεια οι εργαζόμενες δουλεύουν στους χώρους τους οποίους έχει αναλάβει ο εργολάβος. Αυτό το καθεστώς δουλεμπορίου της εργασίας οδηγεί σε αυθαίρετες μειώσεις των μισθών, σε εξαναγκασμό σε υπογραφή συμβάσεων χωρίς να γνωρίζουν οι εργαζόμενες τους όρους («λευκές συμβάσεις»), σε οφειλές του εργολάβου προς τις εργαζόμενες που δεν ξεπληρώνονται ποτέ, σε μαύρη και ανασφάλιστη εργασία. Εν ολίγης στην σκληρότερη μορφή εκμετάλλευσης και μάλιστα σε ένα κλίμα συνεχών απειλών και τρομοκράτησης.

Συνάδελφοι, τα αφεντικά ξεκαθαρίζουν, σήμερα πιο έντονα από ποτέ, ότι δεν ανέχονται τους αγώνες, την αλληλεγγύη και την εμπιστοσύνη μεταξύ των εργαζομένων, γιατί πολύ απλά τους κοστίζει περισσότερο. Θέλουν τους "από κάτω" φοβισμένους, απομονωμένους και αδύναμους, γιατί έτσι προφανώς μας εκμεταλλεύονται αποτελεσματικότερα. Πρέπει να σπάσουμε αυτή τη συνθήκη.

ΕΞΩ ΟΙ ΕΡΓΟΛΑΒΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΚΠΑ. ΜΟΝΙΜΗ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ στις ΚΑΘΑΡΙΣΤΡΙΕΣ.